

# SUF



Fra SUF's sentralstyre, boks 6159,- Etterstad, Oslo 6

**INNHold:**

Behovet for å drive interessekamp i skolen .....	1
Interesseorganisasjon .....	5
Konfliktpunkter og aksjoner.....	6
Oversikt over de korporative organer på skolen og universitetet.....	8
Faglig studentfront.....	10
Manifest for Teisen-elevenes interesseorganisasjon...	14
Arbeidsprogram for Teisen-elevenes interesseorganisasjon.....	16



BEHOVET FOR Å DRIVE INTERESSEKAMP PÅ SKOLENE.

For noen SUF-ere står det nok som mer løfterikt og interessant å drive med rikspolitiske, utenrikspolitiske eller reinte teoretiske emner enn å drive interessekamp på skolen de går på. Mange skoleungdommer interesserer seg først og fremst for å diskutere abstrakt. Sine medelevers kår, arbeidsforholdene på skolen, den borgerlige makta over skoleverket — dette bryr de seg ikke med å sette seg inn i. De har heller ingen trening i å organisere. I stedet for å lære seg dette ved å ta fatt på det, velger de den makelige veg å diskutere livssynssaker.

Lenin har sagt at konkret analyse av den konkrete situasjon er "marxismens vesentligste ting, dens levende sjel". Skoleelevene må først og fremst gjøre seg klart hvilken situasjon de står i som skoleelever, og hva slags former klassekampen tar på skolen. Spørsmålet om vi evner å undersøke den konkrete situasjonen vi står oppe i, er avgjørende for om vi kan skape en politisk praksis som kan gi framgang og forene oss nærmere med massene av skoleelever og arbeidere.

Tre sitater av Mao Tse Tung:

"Erfaringene gjennom tjuefire år forteller oss at en riktig oppgave, riktige retningslinjer og en riktig arbeidsstil alltid samsvarer med massenes krav i det gitte øyeblikk og på det gitte sted, og alltid styrker våre forbindelser med massene; mens en uriktig oppgave, uriktige retningslinjer og en uriktig arbeidsstil alltid strider mot massenes krav i det gitte øyeblikk og på det gitte sted og alltid fjerner oss fra massene."

"Massenes produksjon, massenes interesser, massenes erfaringer og følelser — dette må de ledende kadrene alltid vie sin oppmerksomhet".

"Skal en kunne holde et nært samband med massene, må en ta utgangspunkt i massenes behov og ønsker. Alt arbeid for å tjene massenes interesser må ta utgangspunkt i massenes behov og ikke i noe ønske fra en enkeltperson, hvor velmotivert det enn måtte være. Det er ofte slik at det objektivt i massene er tilstede et behov for visse omdannelser, men uten at massene selv subjektivt er klar over denne nødvendigheten. De er ennå ikke innstilt på, de bestemmer seg ikke til en omdannelse, og i slike tilfelle må vi vente tålmodig. For først når flertallet av massene som resultat av vårt arbeid er blitt seg bevisst at det er nødvendig å foreta omdannelsene, og ønsker viljefast å gjennomføre dem, da først bør de gjennomføres. Dersom vi ikke går fram på denne måten risikerer vi å løsrive oss fra massene. Enhver oppgave som krever at massene er med i gjennomføringen, blir en tom formalitet og ender med fiasko dersom massene ikke har forstått at arbeidet er nødvendig og ikke frivillig går inn for å være med på det. ... Her virker to prinsipper: det ene er massenes aktuelle behov og ikke slike behov vi har utpønsket for dem, og det andre er massenes ønsker og at de selv må bestemme seg, og ikke slik at vi tar bestemmelsen for dem."

Når vi skal ta til med interessekamparbeid på skolen må vi altså gå fram slik: vi må få greie på hvilke ankenål elevene har mot skolen ved å forhøre oss, og vi må sette disse ankenålene inn i en politisk sammenheng og sammenfatte dem for å kunne gjennomføre aksjoner på grunnlag av dem.

At vi kjemper for massenes interesser slik de sjøl oppfatter dem, betyr ikke holdningsløs opportuniste dersom vi ikke legger for stor vekt på hva som blir sagt i "offentlige" sammenhenger. Det som sies fra talerstolen, når læreren er tilstede og i politiske diskusjoner er ofte preget av en "ansvarlighet" som er indoktrinert. I slike situasjoner anlegger folk et "samfunnssynspunkt" på tingene og oppfører seg som små statsmenn.

Vi må også ta det forbehold at elevmassen ikke er mer enn en del, og kanskje en litt spesiell del, av hele folket. Vi må la delen underordnes helheten. Det er hele folket vi skal tjene. Vi kan ikke være med på å sette skiller mellom skoleelever og andre folk ved å godta slike krav fra elevenes side som er basert på at elevene skulle være noe annet og bedre enn folk flest. Derfor må vi særlig låne øre til de av elevene som kommer fra alminnelige kår. Vi må se at det finnes klasseskiller blant elevene også, og vi må stille oss på arbeiderklassens side for å kunne framføre de rette krava.

-2-

Ofte tror SUF-ere at elevene på deres skole er så trege, at det ikke finns grunnlag for å få dem med på noe. Dette skyldes noen ganger at det er SUF-erne sjøl som er trege, bare følger den gamle rutinen og er imot alt nytt. På mange skoler er det en utmerket situasjon for organisert interessekamparbeid: elevene er misnøye med mange forhold på skolen, og forsøker på forskjellige måter å gjøre opprør mot undertrykkelsen de utsettes for. Hvis situasjonen er slik, må SUF-erne evne å se det. De må sette misnøyen inn i en politisk sammenheng og organisere motstand.

Å organisere motstand er ingen lett oppgave. Vi vil nok gjøre feil av mange slag:

"Om vi ville prøve å sette inn med en offensiv når massene ennå ikke er våknet opp, ville dette være rene eventyrpolitikken. Dersom vi ville ture fram og lede massene til å gjøre noe de ikke vil være med på, ville det helt sikkert bli fiasko. Går vi ikke framover når massene krever at vi skal gå framover, vil vi drive høyreopportunisme."

"Kommandering er en feilaktig metode i alt arbeid, for den ligger over det nivå som massenes politiske bevissthet er nådd fram til og krenker prinsippet om frivillig aksjon fra massenes side. Det er en sykdom vi kan kalle hodekulls opp-treden. Våre kamerater må ikke gå ut fra at alt som er klart for dem, også er klart for massene. For å skaffe seg rede på om massene har forstått det og om massene er rede til å handle, må en foreta en undersøkelse ute blant massene. Dersom vi gjør slik, da vil vi kunne unngå kommandering. En feil under alle omstendigheter når det gjelder vårt arbeid, er også halehengspolitikken, som innebærer en ettersleping i forhold til massenes politiske bevissthet og som krenker det prinsipp at massene skal ledes på vegen framover. Halehengspolitikken er et symptom på en sykdom som må benevnes baktunghet. Våre kamerater bør ikke tro at alt det som de sjøl ikke skjønner, også er uforståelig for massene. Det forekommer meget ofte at de brede massene ligger et hestehode foran oss, og er ivrige etter å gå et skritt framover, mens våre kamerater ikke evner å opptre som deres ledere. Tvertimot kommer slike kamerater traskende i kjølvannet på disse tilbakevengende elementer, fordi de igrunnen deler disse elementenes oppfatninger, som de feilaktig forveksler med massenes oppfatninger." (Mao Tse Tung)

Foruten de politiske feilene vi vil gjøre, vil vi ha vansker med sjølve organisasjonsarbeidet. Vi er upraktiske, ubesluttomme og redde så lenge vi aldri har forsøkt oss med slikt arbeid. Men det er med dette som med det å lære svømming: skal vi lære svømming må vi svømme. Vi må vinne erfaringer og bygge opp tiltro til vår linje gjennom stadige aksjoner som kan vise hvem som er fienden, avsløre hva de dårlige kårerne som folk lever under bunner i, og vise at vi kan vinne fram til seier bare vi står samlet. Vi må starte med de oppgavene som vi har arbeidsmetoder i dag til å løse. Det er den eneste måten vi kan utvikle oss på. Selv om vi taktisk sett er underlegne fienden, så kan vi tilføye ham nederlag på enkelte punkter. Vi kan ikke idag rette noe direkte slag mot statsmakta, men vi kan utvikle vår egen styrke ved aksjoner på skolene, f.eks.

Det er viktig at SUF-erne på en skole har god kontakt med folk fra andre skoler i nærheten som det er noe å lære av, og at de skriver til sentralstyret og forteller om forholda, arbeidet og hvordan det går. Så skriver formidlings sentralstyret tilbake, sender en mann til å holde foredrag i elevsamfunnet eller hjelper slik det passer best.

Skal SUF-erne drive det hele fram alene, eller skal de legge vekt på å få med seg andre i politiske avgjørelser og praktisk arbeid?

Erfaringen fra Manglerud i det siste viser at SUF-erne ikke kan ta på seg alt alene, uten at arbeidet lider alvorlig under det. På Manglerud sitter man på i alle posisjoner, men makter ikke å få igang noe. Man har ikke klart å aktivisere folk utafør sine egne rekker, har ikke klart å knytte nære forbindelser med elevene flest.

Noen vil kanskje tro at SUF-erne må sitte med "all makt" i en eventuell interesseorganisasjon og under aksjoner som gjennomføres uten noen organisasjon, for på den måten å garantere at arbeidet tar rett retning. Dette er å ikke stole på elevene flest. Skal vi oppnå noe, må vi stole på elevene. Rett retning garanteres

-3-

ikke ved at SUF-erne straks tar alle posisjoner i ledelsen av arbeidet, heller ikke ved at det legges et manifest til grunn for virksomheten som er så snøvert at vi bare får med oss SUF-ere i starten.

Rett retning kan bare garanteres ved at det føres en stadig diskusjon om erfaringene fra arbeidet. Her må SUF-erne delta aktivt uten å undervurdere noe av sitt politiske syn. De må trekke de konklusjoner som følger av det politiske syn de har. Sanksjoner fra skoleledelsens og departementets side må ikke få lov til å spre motløshet blant elevene. SUF må gjennom diskusjon gjøre disse sanksjonene til noe som kan øke den politiske forståelsen og besluttsomheten hos elevene, ved å framholde nødvendigheten av å alliere seg med arbeiderne utafør skolen og samordne føre fram slag mot den borgerlige statsmakta.

Grunnlaget for samarbeidet med progressive elever som ikke står tilslutta SUF, er at samarbeidet skjer på konkrete saker. Det bør alltid kjøres opp et lite antall saker av gangen. Når interesseorganisasjonen opprettes må programmet dreie seg om skoleelevenes umiddelbare interesser. Det må ikke trekke inn utenforliggende ting. Interesseorganisasjonens videre arbeid må ikke gå ut på å kjøre opp på alle felter som berøres i programmet samtidig. Hvis ikke det konkrete grunnlaget for samarbeide hele tida er klart, kan SUF-erne ikke opptre åpent i diskusjonen om hvilke tiltak som skal iverksettes. De må da hykle enighet for samarbeidets skyld.

Det er sjølsagt ikke sagt at de som setter arbeidet igang, skal ha monopol på å drive det videre. Mao Tse Tung sier:

"En ledende gruppe som er virkelig fast sammensveiset og knyttet sammen med massene, må utformes skrittvis, i løpet av selve folkemassenes kamp. Den kan ikke bli til utenfor denne kampen. Under en stor kamp vil det i de fleste tilfelle være slik at den ledende gruppen hverken kan eller bør bestå av de samme folkene hele tida. En må stadig forfremme aktivister som har vokst under selve kampen og la dem tre inn i den ledende gruppen ved å skifte ut folk som er stilt i skyggen av dem eller er demoraliserte."

#### Hva er en interesseorganisasjon? Når bør den opprettes?

Mao Tse Tung sier:

"Massene på et gitt sted er som regel sammensatt av tre kategorier: De forholdsvis aktive, de mellomliggende og de forholdsvis tilbaketrukkede. Lederne må derfor være dyktige til å samle de få aktive elementene rundt ledelsen og med støtte i dem heve aktiviteten hos de mellomliggende og vinne de tilbaketrukkede elementene over til seg."

Interesseorganisasjonen må ha en fast ledelse, som vi har nevnt for. Det må ikke skje at den snarere enn å forene arbeidere og skoleelever i en felles kamp, bidrar til å sette nye skiller. Ledelsen må støtte seg på de få aktive elementene, dvs. den må ha en effektivt virkende organisasjon av aktivister med seg. Dette er interesseorganisasjonens plass. Den behøver ikke omfatte størstedelen eller så store deler av elevmassen. Hovedsaken er at medlemmene er aktive, og at organisasjonen kan mobilisere elevmassen i hver enkelt konkret sak. Dette er "de mellomliggende", som kan la seg mobilisere til streiker, punktdemonstrasjoner og underskriftskampanjer hvis interesseorganisasjonen går riktig fram. Det kan være varierende hvor mange en kan få med seg i hver enkelt sak, derfor er det ikke praktisk å organisere denne delen av elevene i en fast organisasjon.

Interesseorganisasjonen er elevenes eget demokratiske organ, imotsetning til de statsoppnevnte organene som elevrådene er. Det er ikke å vente at elevene skal skjønne vitsen ved å opprette interesseorganisasjonen så lenge de tror at elevrådet er en demokratisk institusjon som representerer deres interesser. Derfor bør interesseorganisasjonen ikke opprettes før etter at man har mobilisert elevene i minst et par aksjoner på skolen. Og disse aksjonene kan gjerne fremmes parallelt gjennom elevrådet og i skoleavisa, slik at elevene får konkret erfaring for at disse organene ikke representerer elevenes interesser, og at hvis de forsøker å gjøre det mister de all innflytelse, blir suspendert og forbudt osv. Dette er viktig. Interesseorganisasjonene representerer det hittil høyeste stadium i klassekampen på skolene. Mange steder er tida på langt nær moden for å hoppe rett inn i dette stadiet.

-4-

Arbeiderklassens kamp i skolene.

Vi fører arbeiderklassens kamp i skolene. Vårt arbeid er i siste instans forfeilet hvis det ikke bidrar til å forene arbeiderklassen og styrke dens kampkraft.

"Hva kan tjene som kriterium for at et ungt menneske er en revolusjonær? Det finnes bare ett kriterium, nemlig om han er villig eller ikke villig til å smelte sammen med arbeiderne og bøndernes brede masser og om han gjør det i praksis. Hvis han er villig til å gjøre dette og faktisk også gjør det, da er han en revolusjonær; hvis ikke er han en ikke-revolusjonær eller en kontrarevolusjonær."

-5-

INTERESSEORGANISASJONEN: Erfaringene fra skolearbeidet SUF har drevet, har vist blant annet to ting:

For det første har Manglerud-saka vist at vi trenger en organisasjon på skolene til å lede den spontane bevegelsen inn i riktig spor. Ellers vil det vise seg at bevegelsen vokser oss over hodet og at vi i realiteten forskusler en sjanse til å bevisstgjøre skoleelever i stort antall om deres klassemessige stilling. Ja, under ekstreme forhold kan det til og med hende at vi forskusler en revolusjonær situasjon.

For det andre har andre erfaringer (f.eks. fra Manglerud og Teisen-skole i Oslo) vist oss at vi trenger en organisasjon som kan "organisere tilbaketoget", dvs. holde orden og disiplin i rekkene når ei ebbe i den revolusjonære bevegelsen inntreffer og når reaksjonen slår til. Klarer vi ikke det, vil reaksjonen være i stand til å smadre vår bevegelse i stumper og stykker. Klarer vi ikke det, vil våre egne folk bli frustrerte og vaklende.

Disse to viktige lærdommene viser oss at der er påtrengende nødvendig for oss å danne en eller annen slags kamporganisasjon på skolene. Sjølsagt må tilhøva ved hver enkelt skole analyseres grundig før en setter igang arbeidet med en slik organisasjon, for det er ganske sikkert at den skissa av organisasjonen som vi trekker opp her, ikke ennå er den riktige på alle skoler. På en del skoler kan det være så få SUF'ere og andre progressive at det simpelthen må legges opp til et mye beskjednere arbeid i førstninga.

Så til sjølve organisasjonen, slik vi, ganske løst skissert, tenker oss den: Organisasjonen bør være en interessekamorganisasjon for elevene. Den bør bygge på enkeltmedlemsskap, og på samme måte som medlemmene må forplikte seg på å følge organisasjonens linje, må medlemmene kunne vente massiv støtte fra organisasjonen når de får vanskeligheter på grunn av dette.

Dessuten må for det første organisasjonen ikke begrense seg til rein økonomisme, det vil si brødpolitikk uten langsiktige mål. En økonomistisk interessekamp er ikke progressiv. Den er reaksjonær. På lang sikt tjener den monopolkapitalen ved å forkludre klasse-motsetningene. Det er slik interessekamp NGS i det lengste kan drive det til, og vi bør ikke synke ned på dets nivå.

For det andre må organisasjonen gjøre det klart at elevkamp er nøye forbundet med all annen klassekamp her til lands og i utlandet. Derfor må organisasjonen også legge vekt på gjennom konkret aksjon å vise at lærere har samme klassemessige stilling som elever. Dessuten må den peke på at den støtter frigjøringsbevegelsene og kampen mot fortsatt norsk medlemsskap i NATO. Dette vil kanskje føre til at vi i førstninga ikke får et veldig stort medlems-tall. Vi skal imidlertid ikke være redde for det. Gjennom handling skal vi vise elevene at vi sloss for deres sak, og da er det heldig at organisasjonen står på et riktig klassemessig standpunkt, for ellers vil bevegelsen passere oss. Hvis ikke den organisasjonen vi skal bygge på i hovedtrækka følger den linja som vi har skissert ovenfor, står vi i fare for å ha konstruert et nytt NGS, og sånne papirtigre er elevmassen grundig lei av.

Reint formelt bør organisasjonen grunnlegges på et manifest som trekker opp det politiske innholdet, samt et program med klart formulerte krav.

(Leder fra leiravisa for SUFs sommerleir 68)

KONFLIKTPUNKTER OG AKSJONER.

Det mest nærliggende sted å ta fatt med politisk skolearbeid er nettopp der hvor elevene er forpliktet av lover til å være aktive og gjøre ting sjøl: i elevrådet og i skoleavisa. Ved å sette opp reglementer for hva disse organene kan ikke kan drive med, har Staten forsøkt å binde elevaktiviteten innfor svært snevre rammer. Første oppgave blir altså å sprengte disse rammene.

a) Skoleavisa. Den reglementerte elevaktiviteten kan gjøres politisk farlig for skolemyndighetene hvis den utnyttes til kritikk av skolen. Skoleavisa kan f.eks. bringe artikler med 1) kritikk av undervisningsforholdene 2) kritikk av de sosiale forholdene på skolen 3) kritikk av enkelte reaksjonære lærebøker 4) kritikk av kristendomsundervisninga 5) kritikk av sensureringa av skoleavisa 6) kritikk av rektors innblanding i elevorganisasjonenes indre anliggender (godkjenning / ikke godkjenning av statuttene og arbeidsmåten til f.eks. FNL-gruppa på skolen) 7) kritikk av elevrådets maktesløshet og "elevdemokratiets" korporative karakter. Dette kan gjøres f.eks. som en "elevrådets historie" eller ved å trekke paralleller med arbeidslivet. - Artikler om ett av disse emnene er politisk farlig for skoleledelsen og myndighetene, og kan føre til sensur, inndragning av avisa, suspensjon av redaksjonen og slike konflikter. Artikler om politikk som ikke direkte angår skolen, kan lettere tolereres av rektor. Og hvis avisa blir inndratt på et slikt grunnlag, vil det kanskje bare angå den delen av elevene som deler det politiske syn som kom fram i artikkelen. Enda verre er provokatoriske artikler av mer upolitisk innhold: skittprat, pornografiske forsøk etc. Det vil ikke føre til noen økt politisk bevissthet blant elevene om avisa blir inndratt på et slikt grunnlag.

b) Elevrådet. Elevrådet kan vedta resolusjoner om "ting de ikke har noe med" og sørge for at de blir stensilert og spredd blant elevene. Det kan dreie seg om alle slags skjeivheter ved skolen, men spesielt overgrep mot elevene fra skoleledelsens side og tilsidosetting av elevenes demokratiske rettigheter. I slike tilfelle kan elevrådet bli suspendert hvis ikke rektor er for sleip. Det gjelder å vise at dersom elevrådet tar til med saker som virkelig har noen betydning for elevene, blir de straks satt utafør eller uskadeliggjort med byråkrati. Under ingen omstendighet har eller kan elevrådet få noen reell makt over pensum, fridager, ferier eller reglementsspørsmål og andre viktige saker.

Selv om elevrådet og skoleavisa lett gir opphav til åpen konflikt mellom rektor og elevene, er det ikke riktig å fremme alle aksjoner gjennom disse organene. Fløst mulig aksjoner bør tas opp utafør disse organene av SUF-ere og andre progressive på skolen, og de bør gjøres til masseaksjoner som engasjerer aktivt en stor del av elevmassen. Dvs. vi må organisere elevene, først løst og tilfeldig fra sak til sak gjennom underskriftsaksjoner, punktstreiker osv. Men så, når kampen har nådd et stadium hvor den trenger mer permanent samordning og grunnlaget ligger til rette for nokså brei oppslutning blant elevene, må elevene organiseres i en interesseorganisasjon.

Hvilke aksjoner kan organiseres utafør skoleavis og elevråd — enten som opp-takt til interesseorganisasjonen eller som en del av dens arbeid?

Vi nevner noen aksjoner som hittil har vært forsøkt:

Aksjon mot utplasseringa i yrkeslivet. Vi må kreve full lønn under utplasseringa. Utplasseringa brukes ofte av arbeidsgiverne til å skaffe seg billig arbeidskraft og ødelegge arbeidsmarkedet for de vanlige arbeiderne. Derfor bør utplasseringa heller ikke være obligatorisk, men frivillig fra elevenes side.

Begynn med agitasjon mot ordninga, videre vedta protester etc. Få det helt på det rene hvor mange dere kan få med dere og hvor mange som ikke vil være med før dere setter igang en eventuell streik.

Aksjon mot angivervaktholdet. Elevene kan samlet nekte å holde vakt ved porten etc. Eventuelt kan elevene samlet gå ut av skolegården.

Kristendomsundervisninga. Agitasjon gjennom veggaviser, resolusjoner, møter, løpesedler. Streik eller samla protestholdning i klassen istedet for individuell murring?

Aksjon mot lærebøker etc. Her er første punkt en grundig politisk kritikk av boka.

Aksjoner for å få igang et skikkelig valgt elevråd og få ut skoleavisa.

Dersom skoleavisa er forbudt, eller elevrådet er suspendert eller valgt på en udemokratisk måte, må vi gjøre alt for å få disse sakene igang igjen. Om de ikke utgjør noe skikkelig demokrati på skolen, så gir de ihvertfall oss og andre grupper på skolen en viss mulighet til å arbeide og hevde sitt syn. Det kan komme på tale å gi ut illegal skoleavis.

Aksjoner mot usunne og farlige arbeidsforhold på skolen, f.eks. sløydsal, gymsal, matsal osv.

Aksjoner mot røykeforbud, meldingsbok, paradetystemet og andre reglementssaker.

Begynn med agitasjon, gå evt. til samla masseaksjoner. På Grøruddalen har elevrådet foreslått et helt nytt reglement for skolen. Dette er bra, men bare hvis en kan gjøre noe for å gjennomføre "elevenes reglement" i praksis.

Aksjoner mot hybelprisene i internatbygg. Skriv til Faglig Studentfront, boks 53 Blindern Oslo3. Studentene i Oslo gjennomfører nemlig husleiestreik nå, og har sikkert mange erfaringer å komme med.

Aksjoner mot utnyttning til produksjon. Ved yrkesskoler o.l. blir ofte elevarbeidene solgt uten at elevene får noe for det. De må dessuten kjøpe det de sjøl har laga. Dette må det bli en slutt på.

Studiefinansiering, sosiale ytelser på skolen osv. På dette feltet kan en oppnå lite annet enn å få tatt saka opp i de bestemmende organer. Men elevene kan kanskje oppnå dette gjennom protestskriv og samla aksjoner fra flere skoler samtidig, demonstrasjoner osv.

\*

Når interesseorganisasjonen starter, vil lærerrådet ha lovene for organisasjonen til godkjenning. Det blir da å snekre ihop noe. Dersom lærerrådet krever det inntatt i lovene at organisasjonen ikke skal bryte skolens reglement, er det ikke annet å gjøre en å si at det ikke blir noen organisasjon likevel og gå under jorda, såvidt artikkelforfatteren kan forstå. De som driver åpne forhandlinger med rektor osv. bør ha hjemmet i ryggen, for de kan bli truet med represalier og forsøkt utvist. Navnene på de andre i styret behøver jo ikke akkurat publiseres over alt.

OVERSIKT OVER DE KORPORATIVE ORGANER PÅ SKOLEN OG UNIVERSITETET.A. Universitetet

På alle universiteter og høyskoler har staten opprettet Studentsamskipnader. De tar seg av "sosiale, økonomiske og kulturelle interesser som er felles for studentene". Medlemskap er obligatorisk, dvs. alle må betale en semesteravgift som går til Samskipnadens arbeid. Mesteparten av Samskipnadens midler kommer likevel fra forretningsdrifta Samskipnaden driver og fra staten.

Samskipnaden driver kantiner, velferdsbygg, "studentbyer", reisebyrå, forlagsvirksomhet osv.

Det heter ofte at Samskipnaden er studentenes egen organisasjon, i og med at studentene har flertall i Samskipnadens styre og i og med at det eksisterer noe som heter Studenttinget, som liksom skal være et slags studentenes parlament med den øverste myndighet i Samskipnaden. Et studium av "Reglement om Studentsamskipnaden i Oslo", f.eks., viser noe helt annet.

For det første er alle regler som gjelder Samskipnadens og Studenttingets virkefelt og myndighetsområde ikke fastsatt av studentene sjøl, men av departementet.

For det andre er disse reglene slik at Samskipnadens administrasjon så og si har uinnskrenket frihet i forhold til Studenttinget. Tinget kan "henstille" og komme med uttalelser, men det står ikke skrevet noe sted at administrasjonen behøver ta henstillingene alvorlig. I stedet for at det er Studenttinget som setter sin makt gjennom overfor administrasjonen, er det administrasjonen som setter sin makt gjennom overfor Studenttinget, nemlig ved å gi ufullstendige opplysninger og legge fram sakene slik at de faktisk er avgjort på forhånd. Administrasjonen er på ingen måte ansvarlig overfor Studenttinget, men overfor Samskipnadens styre.

Men var det ikke der studentene satt med flertall? Jo, og det eneste området hvor Studenttinget kan gjøre noe annet enn å prate, er nettopp når det gjelder å peke ut "studentrepresentanter" til Samskipnadens styre og diverse utvalg i Samskipnaden. Men disse "studentrepresentantene" er nok ikke annet enn gisler. De kan nemlig ikke rette seg etter Studenttingets eller studentenes instruksjoner til dem i en vanskelig situasjon, for juridisk og økonomisk er de personlig ansvarlige for Samskipnadens drift. Det betyr at de er helt og holdent i hendene på staten — Samskipnaden er jo i stor grad finansiert av staten.

Hvis vi nå legger til at en av "studentrepresentantene" i styret for Studentsamskipnaden i Oslo er direktør Fjellbirkeland, som har sittet som "studentrepresentant" siden 1945, så skulle det være klart at det er myndighetene som har kontrollen over Samskipnaden og Studenttinget, og ikke studentene. Det sitter faktisk flere med tittelen direktør i styret enn det sitter aktive studenter der.

Som toppen på kransøkaka kommer bestemmelsen om at et mindretall i Samskipnadens styre (f.eks. Kirke- og Undervisningsdepartementets faste representant) kan innanke avgjørelsene i styret for departementet. Avgjørelsen ligger altså siste instans i hendene på Bondevik, samme hvor mye det prates om "demokrati" og at "Samskipnaden er et organ for studentenes interesser".

\*

På de enkelte fakulteter på universitetet (realfag, filologi osv.) er det opprettet Studentutvalg. Studentutvalget velges på almannamøtet av alle studentene på fakultetet. Kongen sjøl har fastsatt reglementet for almannamøtene og studentutvalgenes virkefelt. Bl.a. skal Studentutvalget "a) gjøre de studerende kjent med meldinger fra rektor og andre av de sentrale organer for Universitetets administrasjon, b) etter anmodning bistå rektor med å påse at det på Universitetets område opprettholdes ro og orden blant studentene." Stort sett gjør Studentutvalget slike småting gratis som administrasjonen ellers måtte ansatt kontorhjelptil. Dette er "studentdemokratiet", som studentene oppfordres til å gå entusiastisk inn for og delta ivrig i.

B. Ungdomskole og gymnas.

Etter lov skal hver skole ha et elevråd, som skal "virke for et godt samarbeid mellom elevene og skolens personale, aktivisere elevene til å ta seg av høvelige arbeidsoppgaver til gagn for skolen og elevinstitusjonene, og innøve demokratiske forhandlingsmåter og drøftingsregler. ... Elevrådet skal ikke engasjere seg, ved

resolusjoner eller på annen måte, i partipolitikk eller ideologisk virksomhet". Det sender saklista for møtene til rektor på forhånd, og sender referat fra møtene til lærerrådet og rektor.

All lags- eller studievirksomhet på skolen skal rapporteres til elevrådet. Lærerrådet må godkjenne lovene eller reglementet for enhver organisasjon som skal drive ved skolen.

Elevrådet kan gi ut skoleavis, men må ha lærerrådets samtykke. Lærerrådet kan trekke sitt samtykke tilbake hvis det finner at redaktøren ikke følger reglene. Reglene er at avisa skal være nøytral i spørsmål om livssyn, religion og politikk, følge god presseskikk, bidra til å skape et godt miljø på skolen og fremme og høyne elevenes interesser.

Hva er korporativisme?

Korporativisme er nettopp det vi har beskrevet ovafor: organisasjonene får sitt virkefelt definert av myndighetene, det opprettes faste former for samarbeid på topplan mellom staten, kapitalmakta og disse såkalte demokratiske og representative organisasjonene, og via denne samordninga på topplanet dirigeres og tvinges organisasjonenes medlemmer av kapitalen og dens maktapparat staten.

Samarbeidsavtalen, Hovedavtalen, Kontaktutvalget, produktivitetsinstituttet og alle lovene, avtalene og utvalgene som forbinder LO, NAF og staten er et klart eksempel på korporativisme. På bedriftsplanet er bedriftsrådene korporative organer, der arbeiderne og bedriftsledelsen kommer sammen i former bestemt av staten for å innskrenke arbeidernes organisasjonsfrihet gjennom alle slags forpliktelser og ansvarsforhold.

FAGLIG STUDENTFRONT.Bakgrunnen for FSF.

FSF har bakgrunn i studentenes kamp mot Ottosen-komiteens innstilling, mot økning av semesteravgiften, og for bedre økonomiske kår gjennom avskaffing av behovsprøving på lån og motstand mot det nye skattesystemet, momsen.

I vår tok denne kampen seg voldsomt opp. Delvis var den organisert gjennom Sosialistisk Studentlags faggrupper på hvert enkelt institutt. Faggruppene jobba innafor almannamøtene, med det resultat at mange almannamøter kritiserte den unnfalende holdning Studenttinget inntok, krevde sine representanter byttet ut med folk som ville følge almannamøtets anvisninger osv. Dette skapte en såkalt "krise i studentdemokratiet". Det ble klart at Studenttinget og Samskipnaden ikke tok opp studentenes interesser og heller ikke kunne være noe tjenlig redskap for studentenes interessekamp slik de var organisert. Videre viste det seg at Sosialistisk Studentlag ikke strakk til som organ for å føre fram studentenes krav og aksjoner overfor Staten, Samskipnaden og universitetet. Dette skyldes det ideologiske grunnlaget for Sos-stud., som var en uforpliktende vag livssynssosialisme. Det var på langt nær enighet i Sos-stud. om hva som skulle gjøres i de konkrete sakene, og "toleransen" og slappheten i Sos-stud. forhindret også at enighet kunne oppnås i framtida gjennom diskusjon. På den andre sida fantes det folk som gjerne ville være med i interessekampen, men ikke ville kalle seg sosialister og gå inn i Sos-stud. Derfor blei vi enige om å opprette interesseorganisasjonen i vår. Den blei så oppretta tidlig i høst. Endel sos-studere ville ikke gå aktivt inn i interessekamparbeidet, men ville istedet tilfredsstille sjela si ved å konsentrere seg om å prate om sosialisme og interessekamp innafor Sos-stud. Dette ville bety et hinder for interesseorganisasjonens arbeid, derfor forsøkte vi å oppløse Sos-stud, men det gikk ikke. Sos-stud. er likevel i ferd med å dø en fredelig død.

OPPROP TIL OSLOS STUDENTER.

I løpet av det siste året er det blitt stadig tydeligere at studentene står uten en samlende organisasjon som kan ivareta deres interesser og føre deres kamp.

I sak etter sak har vi sett hvordan våre behov og ønsker ignoreres av statsapparatet, mens både Studentsamskipnaden og Studenttinget fungerer som dets forlengede arm.

Klarest kom dette til uttrykk da studentbyråkratiet nektet å stille seg i spissen for en konsekvent motstand mot Ottosen-komiteens innstilling, nektet å bekjempe forsøkene på å gjøre Universitetet til et mer tjenlig redskap for statsbyråkrati og storkapital.

Men også i en rekke andre tilfelle har vi sett hvordan studentfiendtlige framstøt er blitt møtt med unnfalighet eller medvirkning fra "studentenes egne organer".

Semesteravgiften forsøkes hevet av Studenttingets ledelse, NSU-pampene saboterer studentenes aksjon mot lånekassens behovsprøving, Studenttinget snaksjonerer kraftige husleieøkninger på Sogn og godtar skyhøye priser på Kringsjø. NSU-tingets byråkratiske avvisning av forslaget om å tiltre en demonstrasjon mot Sovjet- og USA-imperialismen, etter at det selv tidligere hadde arrangert en demonstrasjon mot Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia, utfyller dette bildet.

Alt dette viser behovet for og nødvendigheten av at studentene selv, på grunnplanet, må samle og organisere seg til en aktiv kamp for sine mål.

PROGRAMFORSLAG: I USA, Vest- og Øst-Europa er universitetene inne i en utvikling som mer og mer gir dem preg av fabrikker som produserer instrumentell kunnskap og høyt kvalifisert arbeidskraft.

Den kraftige økningen av studenttallet i Norge henger sammen med de nye krav til spesialisering som monopolkapitalismens utvikling reiser. Ottosen-komiteens innstillinger til "bedre utnyttning av atudietid og studiekapasitet", må derfor sees som et uttrykk for at det private næringsliv og Staten nå ønsker å sikre utbyttet av de siste års investeringer i utdanningssektoren.

Resultatet er at studentene, i likhet med industriarbeiderne, rammes av krav om "effektivisering" og "rasjonalisering". Gjennom f. eks. stramme tidsskjemaer for studiene, tvangsoppmelding til eksamen, tvangsekspatrikulasjon av de minst tilpassningsdyktige og enrent pensumrettet undervisning med sterkere skille mellom utdanning og forskning, vil makthaverne sikre seg at produksjonsresultatet samvarer bedre med deres egne interesser.

En slik studieorganisasjon er allerede rådende ved de institusjoner som mest entydig gjenspeiler kapitalinteressenes krav: NTH, Handelshøyskolen og Farmasøytisk Institutt.

Når Ottosen-komiteen nå også foreslår å tilpasse Det historisk-filosofiske og Det samfunnsvitenskapelige fakultet til denne modellen, skyldes det bl.a. kapitalinteressenes behov for en universitetsstruktur som effektivt hindrer at studentene kan kritisere og bekjempe Universitetets produksjon av ideologisk kunnskap. Med dette menes den rettferdiggjøring av maktforholdene som skal gi systemet dets skinn av rasjonalitet, og som seinere skal "bygges inn" i skoleungdommen som "allmennkunnskap".

Det må være en hovedoppgave i studentenes interessekamp å arbeide for et universitet som gjennom sitt vitenskapelige arbeid tjener samfunnet som helhet, ikke kapitalinteressene. Studentene må derfor avdekke de samfunnsrassige konsekvenser av Ottosen-komiteens forslag, og bekjempe alle tiltak som presser studenter og lærere til å bli effektive redskap for monopolkapitalens særinteresser. Et middel i denne kampen vil være systematisk kritikk av fagenes innhold, samt av forskningens og universitetets funksjon i det kapitalistiske samfunnet. Dette arbeidet må studentene hovedsakelig ta opp og organisere på instituttplan.

## 2.

Også på det sosialpolitiske plan er motsetningene mellom studentene og statsbyråkratiet blitt skjerpet. Statens utgifter til velferdstiltak pr. student er falt, og lånekassens satser dekker ikke på noen måte levekostnadene for en student i Oslo.

Dersom Sandberg-komiteens forslag til overgang til forbruksbeskatning blir gjennomført, vil studentenes situasjon bli ytterligere forverret. På denne måten blir studentene mer og mer avhengige av ekstraarbeide og lån til høy rente i private banker.

Semesteravgiftssaka viste at Studentsamskipnadens organer i denne situasjonen var villige til å øke studentenes byrder, istedet for å føre en bevisst kamp for å tilkjempe midler fra studentenes arbeidsgiver, Staten. Dette har selvsagt sammenheng med at Studentsamskipnaden verken formelt eller reelt er et kooperativt studentorgan. Den er tvert imot selv en statsinstitusjon, et korporativt redskap tilknyttet Kirke- og Undervisningsdepartementet. Studenttingets avgjørelser avhenger av de premisser som Samskipnadens administrasjon leverer. Økonomiske og juridiske ansvarsforhold binder studentenes representanter i Samskipnadens styre til de rammer om virksomheten som Staten har definert.

-12-

Samskipnaden og Studenttinget kan således aldri bli tjenlige redskaper for studentenes interessekamp. Studentene må drive kampen for sine interesser utafør disse organene. Men interessekampen kan støttes av tingrepresentantene dersom de ikke ser det som en oppgave å holde seg innafor grensene som statlige lover og reglementer har satt.

De som skal være talsmenn for studentenes interesser, må kunne tilbakekalles på ethvert tidspunkt dersom de handler mot allmannamøteflertallets uttrykte mening. Allmannamøtene må selv arbeide praktisk for å få satt sine vedtak ut i livet, og ikke nøye seg med å sende henstillinger og representanter til komitèer og organer opprettet av myndighetene. Studentutvalget må bidra til organiseringen av dette arbeidet ubundet av forskriftene departementet har gitt.

Vi bør gjøre alle allmannamøtene til de sentrale organer i studentenes interessekamp, og forsøke å hindre at studenter med ulike ideologiske syn grupperer seg i permanente studentpolitiske partier, innenfor et parlamentarisk "studentdemokrati".

## 3.

Dersom interessekampen skal bli effektiv, må vi alliere oss med grupper i samfunnet som har felles interesser med oss. Et første skritt må være å koordinere vårt arbeid med det som drives av andre grupper under utdanning. En konkret oppgave er å samordne arbeidet for skikkelige boligforhold og en bedre studiefinansiering.

Men også andre grupper blir stadig hardere presset av monopolkapitalen. Gjennom f.eks. tidsstudier, stemplingsur, økt skiftarbeid, o.l. må lønnsarbeiderne bære kapitaleiernes krav om økt "effektivisering". Fiskere og småbrukere rasjonaliseres inn til industrien i pressområdene under Statens og kapitalinteressenes henvisninger til "lønnsomhet" og "konkurransen med utlandet".

Ved å gå over til forbruksbeskatning, slik Sandbergkomitèen foreslår, prøver myndighetene å finansiere løsningen av de pressproblemene som monopolkapitalens avfolkningspolitikk skaper. Denne beskatningen vil hardest ramme de yrkesgruppene som forbruker hele sin inntekt, f.eks. småbrukere og fiskere, lavtlønnsarbeidere og ungdom under utdanning. I slike saker må studentene og andre ramte grupper samle seg til felles aksjoner. Når enkelte studentbyråkrater går inn for å akseptere momsen bare studentene selv får kompensasjon, så er dette et isolasjonistisk syn som i realiteten svekker våre interesser ved at det øker avstanden mellom studentene og andre grupper.

På samme måte vil vi også når det gjelder boligproblemet, pris og lønnspolitikken, investeringspolitikken og andre spørsmål, arbeide for å samle arbeidere, småbrukere, fiskere og studenter i en felles kamp.

## 4.

Monopolkapitalens grep om verdensøkonomien sikres og styrkes gjennom imperialismens undertrykkelsesapparat. Råvarer og markeder i Asia, Afrika og Latin-Amerika kontrolleres økonomisk og militært av den amerikanske imperialismen, mens Sovjet forsøker -- i forståelse med USA -- å undertvinge folkene i sin "innflytelsessfære".

I folkenes kamp for nasjonal suverenitet og økonomisk uavhengighet faller våre universiteter og høyskoler inn på makthavernes side. Universitetet produserer "samfunnsvitenskapelig" NATO-propaganda og ideologisk forsvar for de herskende maktforhold i verden. Vår naturvitenskapelige forskning rettes inn etter den "internasjonale utviklingen", dvs. etter utviklingen slik man ser den i USA.



## MANIFEST for TEISENELEVENES INTERESSEORGANISASJON

Representanter for norske skolemyndigheter er stadig opptatt av å rose det norske skolesystemet opp i skyene som et av de beste og mest demokratiske i verden. Men all verdens selvros fra skolemyndighetenes side kan ikke skjule det faktum at norske skoleelever er misnøye og utilfredse. Vanligvis anklages vi selv for denne misnøyen- elevrådene pålegges å arbeide for et positivt samarbeid mellom elevene og skolens myndigheter, osv. Men misnøyen skyldes ikke elevene. Den er tvert imot en nødvendig konsekvens av systemet.

Hvordan er så dette skolesystemet?

Alle viktige beslutninger blir diktert fra kirke- og undervisningsdepartementet. Riktignok er lærerrådet blitt tildelt en viss innflytelse, men den er sterkt begrenset og elevrådet er blitt satt til å administrere småsaker som melkesalg o.l. Men dette betyr ikke at de har noen reell makt på skolen, over pensumopplegg, undervisning eller reglement. Den begrensede innflytelsen som lærerrådet er tildelt gir elevene et falskt inntrykk av at det er lærerne som har den virkelige makta. Dette er en bevisst "splitt og hersk" politikk fra myndighetenes side. Det såkalte "skoledemokratiet" er en formalistisk affære som kirke- og undervisningsdepartementet har satt i scene for å forsøke å tøyte elevenes misnøye og lamme bevegelsen blant elevene for større demokrati i skolen.

Elever og lærere tvinges inn i et undervisningssystem hvor lærerne må høre elevene i lekser, og gi karakterer nærmest etter hva elevene har klart å lære utenat. Denne undervisningsformen forutsetter at elevene lærer stoffet hjemme på egen hånd, noe som fører til et hardt leksepress. Med leksearbeidet i tillegg til seks skoletimer pr. dag, går mesteparten av elevenes tid med til skolearbeidet. Norske tredjegymnasiaster har en arbeidsuke som langt overskrider 50 timer!! (se Bjørge og Tollaas: Elevdagbok). I tillegg til dette er arbeidet ensformig hjernearbeid. Dette gjør at elevene får liten eller ingen tid til andre aktiviteter, slik som f.eks. idrett eller arbeid med hobbies og andre interesser. Vi får liten tid til samvær med andre ungdommer, og isoleres lett fra omverdenen.

Hva er skolens oppgave i dagens samfunn?

Det moderne skolesystemet, den obligatoriske folkeskolen osv. oppstod som en følge av industriens oppvekst og utvikling. Industrien trengte arbeidskraft som var i besittelse av visse kunnskaper og ferdigheter. Etterhvert som samfunnet utvikler seg videre og blir mer komplisert, øker behovet for utdannet arbeidskraft. Et aktuelt svar på dette behovet er utvidelsen av den obligatoriske skolegangen fra syv til ni år, og effektiviseringsforsøkene som foretas av forskjellige komiteer, slike som Steen-komiteen, Gjelsvik-komiteen, osv. Skolens oppgave er altså å skaffe samfunnet arbeidskraft som har et visst mål av kunnskaper. Men ikke hvilken som helst form for kunnskaper. Det viser undervisningen i historie, geografi, kristendomskunnskap osv. Denne undervisningen gir klart uttrykk for en reaksjonær livsinnstilling. Og selv om elevene på egen hånd kan melde seg ut av statskirken så snart de er 15 år gamle, kan vi ikke slutte med kristendomsundervisning før vi er fylt 18 år dersom det ikke er et uttrykkelig ønske fra foreldrene.

Skolelever er arbeidere. Vi arbeider med å utdanne oss selv, det vil si at vi arbeider med å skape utdannet arbeidskraft. Hovedskillet i dagens samfunn går mellom storkapitalen og arbeiderne. Storkapitalen eier fabrikkene og lever av å selge det som produseres der. Arbeiderne lever av den lønnen de får for å utføre jobben sin, det vil si de lever av å selge sin arbeidskraft til kapitaleierne, storkapitalen, som er interessert i å kjøpe arbeidskraften billigst mulig, mens arbeiderne er interessert i å selge sin arbeidskraft dyrest mulig. Vi ser idag at staten tjener storkapitalen, eller mer presist: at staten er et redskap for storkapitalen. Vi ser det ved at staten stadig setter ut i livet tiltak som tjener storkapitalen og som går ut over arbeiderne. Vi ser det ved lønnsoppgjørene; får ikke arbeidsgiverne viljen sin, griper staten inn med tvungen lønnsnemnd. Viser det ved det nye skattesystemet som skal innføres, moms. Det går i korthet ut på å overføre skattetrykket i enda sterkere grad enn i dag fra næringslivet til forbrukerne, ved at alle omsetningsledd blir pålagt omsetningsavgift (noe som går ut over forbrukerne fordi varene blir dyrere), samtidig som det vil bli innført vesentlige skattelettelse for næringslivet. Vi ser det i skolen og på universitetet, hvordan staten prøver å få effektivisert utdanningen, slik at det skal ta kortest mulig tid å utdanne arbeidskraften. Dette viser at skolesystemet er skapt av og for de reaksjonære kreftene som eier industrien; det vil si den norske storkapitalen. Skolen er en arbeidsplass, ikke bare for lærerne, men også for elevene. Skoleelevene tilhører arbeiderklassen, og har felles interesser med lærerne og andre arbeidfolk. En virkelig demokratisk skole for elevene og lærerne, vil aldri kunne opprettes så lenge storkapitalen har makta i samfunnet, for arbeidsfolk og kapitaleierne har motstridende interesser. Derfor er arbeiderklassens frigjøring forutsetningen for en demokratisk skole. En organisasjon som kjemper for skoleelevenes interesser, må derfor støtte alle som kjemper for arbeidsfolks interesser. Etersom storkapitalen i dag opererer internasjonalt, har norske skoleelever felles interesser også med arbeidernes og bøndernes frigjøringsbevegelser i den tredje verden, som bekjemper den internasjonale storkapitalen. En organisasjon som kjemper for skoleelevenes interesser, må derfor også støtte dem som kjemper for folkenes frigjøring i andre land, såvel som dem som kjemper for reell norsk selvstendighet.

Den organisasjonen som i sin tid ble opprettet for å kjempe for elevenes interesser: Norges Gymnasiastsamband (NGS) er i dag regjert av en liten gruppe byråkrater, under velvillig medvirkning fra byråkratene i departementet og andre skolemyndigheter. NGS vedtok på landsmøtet i 1965 at organisasjonen ikke skal kunne befatte seg med religiøse og politiske spørsmål, og har ingen reell makt. NGS er en organisasjon sammensatt av elevrådene og operer høyt over hodene på vanlige elever. NGS vil derfor ikke kunne være noen slagkraftig organisasjon for elevene. NGS har i praksis vist seg udugelig som redskap for norske skoleelevers interessekamp.

Den såkalte skoledemokratiordningen - det nye reglementet for realskoler og gymnas - betyr i virkeligheten en innsnevring i forhold til tidligere praksis, både når det gjelder skoleelevenes menings-, yttrings- og organisasjonsfrihet. Dette vises klart ved at rektor har fått utvidet myndighet til sensur av skoleaviser og skjerpet overvåking av elevrådet og andre elevorganisasjoner. I stedet for å gi elevene noen reell makt til å bestemme over forhold på skolen, gir ordningen oss rett til å si vår mening i visse ubetydelige formelle spørsmål, for å lure oss til å tro at våre krav er blitt imøtekommet. "Skoledemokratiordningen" er altså et forsøk på å kneble elevene, og har i praksis gjort

skolen mer udemokratisk enn den var tidligere, den er til for at myndigheten skal kunne kontrollere organisasjonene og hindre at de får noen reell makt.

Vi mener at disse forhold gjør det nødvendig med en organisasjon som kan kjempe for et virkelig demokrati på skolen, en organisasjon som kjemper for interessene til arbeiderne på skolen. En organisasjon der alle kan bli medlemmer som støtter opp om og erklærer seg enig i organisasjonens manifest.

\* \* \* \* \*

#### ARBEIDSPROGRAM FOR TEISENELEVENES INTERESSEORGANISASJON.

TEISENELEVENES INTERESSEORGANISASJON er en demokratisk organisasjon som arbeider for interessene til skolens elever. Ut fra den erkjennelse som er trukket opp i organisasjonens manifest, vil den kjempe for følgende krav med ethvert tjenlig og til rådighet stående middel.

36 TIMERS ARBEIDSUKE FOR SKOLEELEVER! Dette vil medføre en omlegging av undervisningen, slik at all undervisning foregår i skoletida. Timene må brukes til undervisning, ikke til kontroll av at elevene har gjort hjemmelekser.

REELL MEDBESTEMMELSERETT FOR SKOLEELEVER ! Det vil si at elevene skal ha rett og makt til i samarbeid med lærerne å bestemme over vesentlige spørsmål som angår oss og skolen, slik som pensum, fridager og ferier, lover og reglement. Det innebærer også at elevene selv skal få bestemme om de skal få lov å røyke på skolen, om de skal få gå ut i frikvarterene o.l., og fører følgelig til at angivervaktholdet avskaffes.

FULL ORGANISASJONSFRIHET FOR SKOLENS ELEVER! Elevene må kunne opprette alle de organisasjoner de ønsker og har behov for.

FULL MENINGS- OG YTRINGSFRIHET FOR SKOLENS ELEVER! Rektor og departementet må ikke ha noen mulighet til å sensurere skoleavisa. Alle elevorganisasjoner må ha rett til å mene, si, skrive og utgi alt som ikke skader skolens elever eller andre arbeidsfolk. Samme rett må også gjelde enkeltelever.

FRITT VIRKE INNEN SKOLEN FOR ALLE POLITOSKE GRUPPERINGER MED REPRESENTANTER VED SKOLEN!

AVSKAFFELSE AV KRISTENDOMSUNDERVISNINGEN!

ØYEBLIKKELIG STENGNING AV SLØYDSALEN! Skolens sløydsal er helsefarlig, og det er ingen unnskyldning at den bare skal brukes til skolen blir rent gymnas, den er helsefarlig i mellomtida også!

NY GYMNASTIKKSAL! Skolens gymnastikksal er usanitær og strider mot helsedirektoratets forskrifter. Dessuten er den for liten til å dekke elevenes behov. Elever og lærere ved Teisen skole må stå sammen i kampen for å få dette kravet gjennomført.

TEISENELEVENES INTERESSEORGANISASJON vil aktivt solidariserer seg med enhver som kjemper for samme krav, etter de retningslinjer som er trukket opp i manifestet, og støtter enhver aksjon som kan støtte opp om organisasjonens egne krav og interesser.

TEISENELEVENES INTERESSEORGANISASJON er forpliktet til med ethvert middel som står til rådighet å forsvare sine medlemmer og andre mot overgrep som skyldes arbeidet i eller for organisasjonens og elevenes interesser slik det går fram av manifestet.